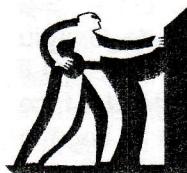

GÂNDUL

anonimului

ANUL IV - NR. -- 23--
-15--IANUARIE---
2006-
GRATUIT®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenaclului „ANONIMUL” a
Gânditorilor Creatori Anoniți

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

FABRICANTII

GÂDĂLEAN — FABRICANTII

Dinuțule îți mai amintești de băcănia din mijlocul satului a lu' Domn Ijac-Verigaru? Într-o zi coborând dealul pe lângă Frezaș, ce să văd? Pe locul acela n-a mai rămas decât treptele de beton și pârâul ce curgea în jos pe lângă Purecu și Puicuța, acum canalizat să curgă invers. Nu e singura inversare în sat, sunt altele mai vinovate.

De...deodată îmi veni în minte, remarcă Deleanu, acea perioadă dintre cele Două Războaie Mondiale. Când, într-o zi la început de mai, razele soarelui înveseleau satul, cu priviri ce păreau mai degrabă scurse din mila ochiului ceresc. Atunci totul și toate se rânduiau ca într-un ritual jertfelnic, repetat.

Majoritatea sătenilor de dimineață până seara se lăsau răstigniți pe coarnele plugului, sau coada sapei. Alții, cam 20, săracii satului, străbăteau zilnic drumul spre Câmpia-Turzii, să-și câștige existența ca muncitori ne calificați la Industria Sârmei. Obiectiv economic nou apărut într-o zonă agrară, care treptat avea să-și pună amprenta pe fizionomia satului. Ei fiind primii ca o ironie denumiți – „fabricanții” de către săteni.

Privind, ca prin ceața timpului, spre treptele acelea rămase ca o relicvă, mi s-a părut că văd acolo bătrâni posomorâți: Niculaie Deleanu-Tata, Hada Otaviei-Tetea, Păcurar Tănase- Sâangele-Catagole, Dinu -Neica, Teofil- Nanu, Nemeș Simion și Ioan a lui Ciuri, Gâdălean-Hăitu... Aceștia și alții nu odată după ieșirea din schimb la ora 15 se mai opreau acolo, să-și dreagă răsuflarea înainte de despărțire spre case. Uneori când aveau pe ce, să mai guste o tărie.

În ziua cu pricina- sărbătoarea muncii- s-au oprit să bea un det de drojdie. Toropiți de oboseală, momentul părea mai mult a parastas, stând cu spinările încovcate, priviri duse și țoiurile în palmele lor înnegrite de arsura sărmelor, rar auzindu-se câte o urare: Noroc” și ca la comandă ridicau țoiurile, mai mult pupându-le. Apoi iar tac un timp, probabil obosiți, sau cine știe la ce se gândeau fiecare.

Spre vest coșuri înalte de fabrică la C. Turzii și Turda, ca niște balauri pufăie un nor încăios de fum, iar balele toxice le scuipă în Aries, de se îngălbenesc malurile. Otravă curată.

(Mig-
juli)

Din grupul acela de ortaci figura lui Gâdălean mi-a rămas ca un laitmotiv, probabil pentru statură 1,95 m., înăltime prin care își domina apropiatii. Mătăhălos, cu două cute la colțul gurii săpate adânc. Nasul mare cărnos și coroiat. Niște ochi triști și când se forță să zâmbească. Încăruntit și tuns soldătește. Îmbrăcăminte, o salopetă decolorată, cu pete galbene și arsuri de acid sulfuric. Avea trupul puțin îndoit spre stânga, nu din născare, la îndoit lucrul la toba de trefilat sărmă groasă în colaci de 50-60 kg., poreclit șugubăt-hâitul. Toate trădează cum fabrica i-a secat o mare parte din vлага avută o dată.

Am zăbovit mai mult asupra celor ce se vedea la el, din exterior, ca să ne dăm seama fie și vag care putea fi viață și frământările lui sufletești precum și a ortacilor săi în acea perioadă a pervertiri lor din țărani,

Gâdălean a mai rămas în memoria multora și prin precizia cu care pendula spre și de la fabrică, 7 km zilnic, pe jos, exact într-o oră și jumătate. Adesea se auzea: e ora 13, 30, pleacă Gâdălean, sau e ora 16, 30 vine Gâdălean. Unele femei calculau timpul pentru copt pâinea după mersul lui Gâdălean, asociat cu ecoul sirenei la ora 15. Acum Gâdălean nu mai e, ceasuri sunt destule, dar cine, mai coace pâine cât rotila plugului...

COMÂNDAREA

Parcă se aud clopoțele bisericii. Ce zici neică? Ortacii ciulesc urechile. Da. Trase cu opriri scurte, doavă că un sătean era condus spre locul de veci. Semnalul nu era neobișnuit, persoana în cauză era mai puțin obișnuită și fastul.

Trezit din apatie Gâdălean înclină deșul, să se prelingă jos câteva picături de rachie – Să-i fie... și scuipe printre dinți. S-a dus și asta. Era vorba de Giurgiu Nihăilă a Vlădoi, găză mare - O fi moartea urâtă și nepoftită, dar face dreptate. Numai în fața ei bogăția lui, ca și săracia noastră are același preț. Așa că, să trăim mă fraților! Si sorb țoiurile până la ultima picătură.

Timp în care privirea le-a fost atrasă de alaiul mortuar în drum spre obrejă. Mai altfel ca pentru oamenii de rând. Sicriul aşezat în dricul unui car frumos ferchezuit, împodobit cu lepedeie de lână multicolore. Carul tras de șase boi cu colaci și tindele în coarne. Înaintea boilor- Pițoc- una din slugi, ca un majordom de țară, primenit de străie : cioareci albi, cămașă albă și laibăr negru cu două rânduri de bumbi, în picioare opinci. Neobișnuit, doar popii purtau încălțări vara. Trei popi oficiau prohodu. În spatele acestora, Luli țigana, figură emblematică, omni prezentă la aşa ceva, cu o cană de apă și tindeu înnodat la toartă, de care se foloseau preotii la spălat pe mâini după coborârea mortului în groapă, iar apa rămasă se vârsa pe mormânt, ofrandă. Înaintea mulțimii șase prapori purtați de fini, cu câte un colac împletit anume și tindeu țesut în 21 de ite. Sicriul obiect de lux, lucrat de Sitany la C-Turzii. Lângă sicriu bocitoarele din rândul rudeniilor bune de gură, îmbrobodite de li se vedea numai nasul, se întreceau în a jeli pe răposat.

După preoți și familie aproape tot satul conducea pe cel dispărut din interese diferite:

- O parte de fală pentru a-și etala starea.
- Unii săraci cu speranță că vor fi iertați de împrumutul unei duble de mălai, pentru a ieși din iarnă.
- Alții și întreaga țigănimă cu gândul la pomană și tipăul ce se împărtea celor prezenti.

Cei mici se scânceau sau se izmeneau pe lângă mame, să ciugulească din tipăul înfășurat în șort, neavând răbdare până acasă, să-l împartă frătește.

- Ce faci Dom Ijoc? Se audе o voce?
- Trag mă obloanele, nu vedeti că trec cu mortul.

Gâdălean:

- N-ai teamă, că nu-l aduc aici. Toți izbucnesc în râs, mai mult mândește. Râs terminat într-o tuse, de parcă îi ieșea ochii din cap lui Gâdălean.
- Ho! Gloabă. Deleanu-Tata îl lovește după ceafă și îi plimbă țoiul pe la nările iritate. Știi ce-i tusea - hăitule?

- Dacă mi-i spune.
- Marșul morții. Și iar se audе un hi, hi-it al ortacilor.

- Dacă-i aşa nu-mi pasă. Moartea e singura care nu mă înșeală, în rest... Natura ei de viață. Înjură și își șterge cu mâneca sudoarea ce l-a toropit.

După ce trecuse cu mortul, negustorul numai ce deschide obloanele, în prag apare Bursucuț. Un omuleț pricajit, un fel de nimeni în nădragi, cum mai era luat în râs uneori.

Cu pete negre pe față și câțiva dinti la vedere, ochii duși în fundul capului, dovdă a intoxicației cu plumb. Credet că a scăpat de gura muierii, lelea Măriucă. – Ia și tu omule zi liberă, să ajuti la săpat groapa lu' baciu Nihăilă. O fi el bogat, noi săraci, da-i vecin. Așa se cade. Așa a făcut omu, dar până aici. Pentru că ce-i ce luerau la groapă, uau cam fost uităti de ai mortului, încât îi curgeau balele lui Bursucuț după un vinars. În prag mai apare Aurel -Popu, pe care vorbele mamei sale: haida Aurel dragă și tu la comândare, să nu ne vorbească satul, e nașul nostru... nu l-a convins să treacă de făgădău.

Noroc mă! Le urează Gâdăleanu. Da ce i-a spus popa găzdăcoiului acesta. Bursucuț ridică din umeri, timp în care cu buzele lui țuguiate suge ca o ventuză, din deșul adus de Verigar, ce-i tremură mâna. Se mai gândește... păi ce să-i spună. Părintele Gavrila om umblat, or fi putut să-și spună mai multe, dar nu prea îl avea la inimă. Din căte pricăp, neînțelegările dintre ei au apărut în lupta pentru a acapara cât mai mult pământ. În plus baciul Nihăilă, țăran cum este, a reușit să se recăsătorească cu preoteasa văduvă și bogată, din neamul lui Tomica. Lucru ce nu-i cădea bine părintelui și el văduv. Apoi, putea părintele să ierte îmbrânceala și tăvălitul prin țărâna cu cel dispărut, cu ocazia împărțirii moșiei cumpărată de la Hirsoaie. Fiecare considerând că partea cuvenită ar fi mai mică. Niște hapsâni. Dar mai bine să tacă, că părintele aşa cum este dacă nu el, cine ne mai dezleagă de păcate.

- Ptii! spurcatule îl scuipă Gâdălean.

-Dă-l la păcatele lui! Se amestecă Tetea. O zi a rămas liber și vorbește ca și cum ar muri mâine. Mai ai de tras, mă - Nimeni în nădragii. Uită-te aici, arătându-i pe cei din jur, fabrica ne rupe oasele, iar lotul primit la împroprietărire cu dări și belele; că nu suntem nici muncitori, la sat, incapabili să ne impunem drepturile, nici țărani liberi îndestulați. Am fost și am rămas niște nevoiași ai nimănui. Asta și, și-l scutură de piept pe Bursucuț... Noroc mă!

DOMN IJAC- VERIGARU

...Deși-i auzea pe ortacii lui Gădălean vorbind multe, nu se amesteca în discuțiile lor. Afacerile îl obligau să fie bine cu toți. Fiind o figură pitorească în sat, musai trebuie să amintesc ceva despre Verigar. De fapt Domn Ijac-Verigaru făcea o notă aparte printre săteni: cu o bărbită sură, pantaloni negri, cămașă albă ~~suflecată~~ și mâneci ^{pe} laibăr negru cu dungi albe și creionul după ureche. Să noteze, că mai da și pe datorie; singurul străin de neam și credință, într-un sat numai de români în portul lor străbun țesut și cusut în familie. Totuși erau și interese bilaterale; el negustor de măruntișuri utile săteniei cu nevoie lor oferite local, satisfăcuți, i-a asigurat lu' Ijac-Verigaru șansa să se integreze perfect în panoplia satului alături de popă, dascăl, și moașa comunală. După atâtă timp îmi amintesc cu haz, că de la Verigaru tata mi-a cumpărat cu 1 leu primele țucherii dulci acrisoare într-un teac în formă de con, pe care le-am ronțăit cu dinții mei de lapte.

Și tot la dânsul în băcănie am auzit prima transmisie radio, când o voce omenească ce venea dintr-o cutie m-a speriat enorm, făcând legătura cu necuratul din poveștile mamei.

Punând una lângă alta Ijac-Verigaru avea o singură preocupare majoră, să câștige cât mai mulți bani, dorind ca într-o bună zi măcar Zeldi și Laibi, dacă lehova îl ajută, să facă comerț mai mare într-un oraș, sau oriunde în lume. Pentru asta trebuie adunat capital, leu cu leu, iar banii îi fac nevoiașii aceștia, că sunt mulți. Lasă-i să vorbească ce vor, tu servește-i, să vină și mâine. E o lege nescrisă a comerțului, pe care i-a spus-o Bobildău, alt evreu prin anul 1920, primul care a deschis băcănie cu făgădău în sat. Până atunci negustorii voiajori soseau ocazional cu: ace, papiote de ate, nasturi, mici oglinzi, panglici diferite, turte, roșcove, inele... De unde și denumirea lor de verigari. Chiar bunicul lu' Ijac a fost un vechi verigar, care își vindea local măruntișurile pe bani, cereale și zdrente de lână. El deși a făcut un pas înainte vrea mai mult. Pentru a-și atinge scopul Ijac satisfăcea lunenilor, oamenilor simpli, toate naivitățile, fără a-i lua în râs, dimpotrivă. Unii numai de apăreau în prag le și umplea măsura și le grăia afectuos: ei Toader cum îi-a mers azi? Toader flatat: ce să zic, nu ca aici! Că bine judeci și îți intindea dețu, dar vezi să nu suduești muierea. Pe mine?...^{Se obore}

De asemenei admitea Verigaru când răchia era denumită hazliu: trăscău, spălătură, cuminecătură,

sămătișă, scuipat de măță...Și nu se supăra când preferințele erau exprimate: apă de ploaie, pișoalcă, leșie, poșârcă... toate însemna una și aceiași răchie puturoasă făcută din porumb 4 lei/100gr. Probabil de aici a derivat aceste etichetări bizare.

Despre Ijac-Verigaru mai știm că, înainte de război s-a retras la Viisoara, sat mai mare la 2km., de C-Turzii, apoi a dispărut o dată cu schimbările, fără a se ști unde și-a dat obștescul sfârșit. Zeldi și Loibi, urmașii verigarului pe unde or mai fi, de mai trăiesc, cât comerț, război sau pace fac, de asemenei nu mai știu....

Pe cei amintiți deși nu-i vedeam, îi simteam aproape, chiar foarte aproape, deoarece i-am cunoscut în copilărie, iar un timp chiar am pășit pe urmele ortacilor spre C. Turzii, prin praf ori noroi, arșită și ger. Le auzeam glasurile molcombe și intuiam dulcea lor iluzie; ce le copleșea speranța scăpării de sărăcie. O speranță că te miri pe ce se baza, de le conducea constant pașii istovită spre același punct: fabrica și înapoi la prunci, în afară de instinctul patern greu încercat și al unor salarii de „fabricanți” ce-i făceau mai mult datori.

CHIȘTOCUL

Tulburăți sufletește de neputințe aparent fără ieșire și fătărniciile lumești, grupul lui Gâdălean ar mai fi băut un cui de trăscău, să le uite pe toate, dar Deleanu întorcându-și jeburile pe dos abia a ciugulit un leu scăpat în căptușeala hainei.

Suficient să cumpere trei țigări plugare. În făgădău au mai rămas sase înși.

Ceremonios bătrânul rupe țigările în două și le împarte frătește. Și, să-i fi văzut, când au început să tragă sase înși cu patimă fumuri în piept, apoi lăsându-se puțin pe spate, pufăiau fumul rotogoale, în valuri vineții, ca un prinos adus instinctivului sentiment de frățietate. Pe față lor uscată și privirile aspre se putea citi nemulțumirea ce le rodea sufletul. Pentru că fabrica în care și-au acordat speranța și bucătăca de pământ i-a plasat pe o poziție ambiguă -Nici muncitori, nici țărani. Poziție care nu le oferă mai mult decât precara șansă de a vegeta în mijlocul unei droaie de copiii, fără copilărie. Adăpostiți la sat în niște case joase acoperite cu paie și geamuri mici bătute în cuie.

Când chiștocul de țigară a început să-i ardă la buricul degetelor, se aude vocea lui Nanu, de regulă mai tăcut:

- Gata! plecăm, ajunge!
- Și dacă nu ajunge, tot aia e, plecăm, completează Gâdălean.

Ies câte unu cu picioarele împleticindu-se de zdroabă, ducând cu ei amarul în suflet, fumul de țigară și miroslul de ulei rânced îmbibate în salopetă și traista goală purtată în spate.

Probabil unii condamnându-i de patima betiei. Câtă vreme ei nu își găseau acolo decât nefericitul refugiu al vietii umile, atât în fabrică cât și acasă. Altfel nu știau cum să facă să-și potolească mânia și să le uite pe toate, pentru a putea răzbate povara vieții purtată ca Hristos crucea.

Musteriu

Cine putea băni atunci că în zarva expresiilor aparent bizare, cu râsul și ura ce le alimenta nemulțumirile, plutea neprevăzutul cu răsturnări neașteptate. Și că în curând vor începe o nouă experiență socială, de care nu mai apucă majoritatea să se bucure, sau să se întristeze.

Acum „fabricanții” aceia nu mai sunt, fabrica lor a devenit „Combinatul Industria Sârmel”, cu alte probleme reflectate în soarta urmașilor.

Hilar pentru noi, de atunci a mai rămas în sat nevinovatele trepte de beton și pârâul ce curge invers, unde poposea Gâdălean cu ai săi la ieșirea din schimb. Și, o banală amintire rememorată dintr-o placere neplăcută. Un tablou umil pe un fond natural, „fabricanții” fiind numai o mică parte dintr-un sat vechi, cu o istorie de invidiat, prosper economic, în care au existat la un moment dat și acești ortaci, ce nu trebuie uitati, fie și pentru faptul că orice progres nu apare din nimic. Ci are la bază truda și jertfele altora adesea uitati, ce mi-a provocat neutarea acelor vremuri și oameni care au fost... „Fabricanții”

ION MAZERE

COSTINEȘTI

Un loc bătrân cu suflet Tânăr,
Stă sub ape încet,
Umil plecându-și al său umăr
Prea mândru altădat’...

S-a stins bătrâna Tinerețe
Stindardul devenirii -
Însăși natura vrea s-o-nvețe
Sortită că-i pieirii.

De punem scoica la ureche
Se-aud ca din vechime,
Ca dintr-o epocă străveche
Zvâcniri de prospetime...

O clipă doar mânia oarbă
Din ceruri de lovește,
Infernul face să ne soarbă
Și viața se sfârșește!

E tragic să stăm mărturie
La astă-ne Geneză
Haidem să face să invie
Cea Tânără faleză.

Să nu rămână doar vederi
De când mergeam la mare,
Ascunse-acum pe nicăieri
Strivite de uitare!

ANDREI CONSATNTINECU

CE SĂ MAI SCRUI?

Îmi cereți să scriu poezii
Dar despre ce? Ce să mai scriu?
Căci muza demult mi-a plecat
Spre țărm străin îndepărtat.

Aș vrea s-o chem iar înapoi
Dar vântul bate și cad ploi
Și sufletul mi-a înghețat
Mult prea devreme apăsat.

Fii veselă, drăguță doamnă
Îmi spune-ncet galbena toamnă
A mai trecut un an, vezi bine
Și-ncă pământul te mai ține.

Dar pregătește-te încet
De drumul cel mai lung și drept
Din care n-ai să mai revii
Decât în suflet la copii.

CORNELIA IUGA

TRANSCENDENTĂ

După un chef de zile mari
Cu vin, mici și lăutari,
Dar al unui „vis” intens
M-a cuprins un somn imens.

M-am culcat noaptea târziu,
Sau spre ziuă, nu mai știu,
Și-am dormit, de nu greșesc,
Trei zile să mă trezesc.

Mă scol mahmur și prin casă
Văd plutind o pâclă deasă,
Care de priviri ascunde
Obiectele profunde.

Greu se mai vede prin ceată
O fi seară? Dimineață!
Și ce zi, căci am dormit
Opt secole negreșit.

Mă uit buimac spre zenith,
Dar acolo priponit
Stă uimit roșcatul soare
Ce apune sau răsare.

Mintea limpede ar vrea
Să fie de s-ar putea,
Dar setea în mine crește
Îi dau, și-o simt cum zvâcnește.

Mă uit iar... aprins de soare
Creierul din somn tresare,
Și un fulger despică cerul
Luând foc întreg eterul.

În juru-mi, cheflii grămadă
Chiori de beti nu pot să vadă
Cerul tot și-a lui tărie
Că zac morți la datorie.

TEODOR DOBRE

MONOLOGUL UNUI CHEFLIU

Ce te uiți? Nu arăt bine,
Vezi cumva alcool în mine?
Chiar de am băut alcool,
Nu sunt transparent, nici gol!

Nu sunt o caricatură
Și nici o lepădătură,
Prost nicicum, sau nătăfleț,
Ci poate mai vorbăreț.

Beat nu sunt, precum mă crezi,
Stau drept în picioare, vezil!
Iar de mă clatin un pic,
Nu-i în asta rău nimic.

Ce te uiți? hai du-te, pleacă !
Am băut și eu oleacă...
Dar de ce mă iei la rost,
Eu sunt doar băut, nu prost!

Lasă mă-n durerea mea,
Nu-i bărbat cine nu bea,
Și să știi cе-ți spun străine:
Eu nu am nimic cu tine!

De ce nu mă lași în pace,
Și mă săcâi, n-ai ce face?
Ce te ţii de mine scai,
Oare altă treabă, n-ai!

Nu văd cu ce ești mai breaz
Că eu sunt beat și tu treaz!
Sau vrei să te certi cu mine?
Pleacă, lasă-mă străine.

Lasă-mă pe mine zău
Du-te, pleacă-n drumul tău,
Dar de vrei să bei un gât
Îți pot da, mai am ...atât!

Vrei, sau nu vrei, treaba ta,
Eu o dușcă mai pot bea,
Căci această apă sfântă
La toți inima ne-ncântă.

Deci pleacă, te rog străine
Eu nu am treabă cu tine,
Am treabă cu-a mea licoare
Cea mai tămăduitoare.

Dacă beau e treaba mea,
De vorbesc aşijderea,
Dacă vrei să mă simt bine
Pleacă-n drumul tău străine.
TEODOR DOBRE

CÂNTĂ, CÂNTĂ LÄUTARE

Cântă, cântă lăutare...
Din lăuta-ți fermecată,
Să mai uit de supărare...
Și azi ca și altă dată.

Cântă cântece de dor
Ce știi, dar să mă desfete
Cântă până nu mă-nsor
Să le placă și la fete!

Cântă nu te da bătut
Viața vreau să mi-o trăiesc,
Cântă! Știi ce-ai de făcut,
Că altfel nu te plătesc.

Cântă bine lăutare
De tine să-mi amintesc,
Să beau vin că tata mare
A spus să mă-nveselesc.

Cântă cât poti lăutare...
Mai cu patimă și foc,
Căci e zi de sărbătoare...
În care doar beau și joc.
TEODOR DOBRE

INFERNUL SĂPTĂMÂNAL

Este luni și afară plouă,
Vacarmul se instalează
Peste săptămâna nouă
Ce nu pare că-i mai brează.

Marți continuă infernal
Alergări nebunești,
Se continuă eternul
Calvar în care trăiești.

Miercuri iarashi plouă tare.
Lumea fugă nebunește;
Din această alergare
Nimeni nu se mai oprește!..

Joi pe drumurile toate
Proaste ale-mpărătiei
Mulțimile sunt mâname
Tot de gândul bogăției.

Vineri în delir te miști;
Cu fărăma de resursă
Arăți lumii că reziste
Și nu ai ieșit din cursă.

Sâmbătă iar plouă magic,
Plouă într-una trist delir,
Smârcurile în mod tragic
Duhnesc toate-a cimitir.

Duminica iarashi plouă,
Curgă! Dar e dureros,
Că de luni o cursă nouă
Debuteză furtunos.

Este luni și afară plouă
Dar viața din plin pulsează,
Altă săptămâna nouă
Cu vacarm se instalează.

TEODOR DOBRE

ONOARE MUNCII

Să te ridici din pulbere și tină
Pe cotele ce duc spre verticală
Spre slava celui care dă lumină
Și-a speciei este o mare fală.

Să te ridici prin merit, forțe
proprii,
Fără protecții, intervenții și
susțineri
Tu mistic visător, poți să te-
apropii
Doar dacă-ți dăruiești toți anii
tineri.

Iar dacă-ți mai sacrifici sănătatea
Că-ți merge viața numai în
răspăr,
Vor trece ani destui, până
cetatea
Te va iubi și ea într-adevăr.

Admiră ea: spectacole de gală,
Serbări, parade, focuri de-artificii,
Și-ți face chiar primire triumfală,
Luând în schimb modestele-ți
servicii!

Puținul tău, la marile-i nevoi
De-a fost primit, desigur i-o
mândrie,
Continuă să tot muncești și-apoi
Spre a fi stâlp cetății pe vecie.

Ai construit cumva vreo
mănăstire?
Ai navigat spre alte constelații?
Ai dezlegat, să dai apoi de știre
Hieroglifele unei civilizații!?

De n-ai făcut nimic să o
uimească,
Și n-ai pătruns în marile-
adevăruri,
Visează!, nu-i păcat ființă
omenească!
Dar, n-aștepta răsplată, sau
onoruri.

TEODOR DOBRE

CUVÂNTUL MEU

Cuvântul meu, să îl iubești!
În tot ce fac și spun mereu
Cuvântul meu să-l cântărești
Că el atârnă cel mai greu.

Cuvântul meu, să îl respectă!
De toată lumea-i cunoscut
Și de la el multe s-așteptă
Că el, e cel, ce te-a crescut.

Cuvântul meu, odată dat
Devine cum e jurământul;
Rămâne, nu va fi schimbat,
Cum deseori mai bate vântul.

Cuvântul meu, aspru sau bland
Spus chiar și când nu te așteptă,
Este răspunsul la un gând
Ce trebuie să îl respectă.

Cuvântul meu, răul nu-ți vrea
E ca un nor pe cer senin,
Te apără de vremea grea
Și nu are în el venin.

De n-ai în viață nici cuvânt
Nici două vorbe la un loc,
Pe lume tu, nimic n-ai sfânt
Și evident că nici noroc.

TEODOR DOBRE

ANONIMUL

Sunt anonimul ce visează
Sunt anonimul minte iute
Sunt anonimul ce vibrează
La cinstă, adevăr, virtute.

Prin mii de anonimi ca mine
În lume s-au creat averi,
Muncim pe câmp, fabrici și mine
Astăzi și mâine ca și ieri.

Noi suntem stâlpii de valoare
Ce-am ridicat rachete-n sus
Noi dăm acestei lumi vigoare
Din răsărit până-n apus.

Prin anonimi se conturează
Tot fantezistul viitor,
Obedienta lor contează
Cât n-au ajuns un trist decor.

Sunt anonimul ce contează
Sunt anonimul important
Sunt anonimul ce votează
Iubindu-și țara delirant.
TEODOR DOBRE

CRED ÎN VOI

Eu n-am încredere în mine
Cât am încredere în voi,
Că spuneți tot ce-i rău sau bine
De orișicare dintre noi.

Încrederea, nu-i o prostie
În cei de-i știi că sunt ai tăi,
Prietenul la greu, se știe
Că te ajută, nu ce-i răi.

Ei te cunoaște, te admiră,
Sunte-ți de-un aluat făcuți;
Singurătatea-i grea, te miră
De ce cei singuri sunt tăcuți!

Când el pe tine se bazează
Aceeași bază în el pui,
Prietenul mereu contează
Singur nu ești și-al nimănuia.

Prietenia-i miza-n toate
La orice drum cu ea pornești,
Și fără ea trăi se poate
Dar mai ales prin ea trăiești.

Eu cred în voi, prietenia
Este un far în miez de noapte,
La fel cum este omenia
Ce liber dă doar nobilei fapte.
TEODOR DOBRE

SUFERINTĂ ȘI RECUNOSCINTĂ

De mult timp aveam o boală ce
Cu-nctul mă răzbea
N-am căzut la pat nevolnic, dar
Puterea îmi scădea,
Doctorii un diagnostic să îl pună
Nu-ndrăzneau
Doar să iau medicamente de tot
Felul mă puneau.

Trecând mai mulți ani de zile,
alte boli au apărut,
Am uitat-o pe cea veche crezând
că a dispărut,
Nu aveam cancer nici S.I.D.A.,
boli atotcuprinzătoare
Dar slăbeam, n-aveam putere și
nici poftă de mâncare.

Am dus boala pe picioare până
când eram să mor;
Că-s bolnav -dar n-am nimică-
ziceau medicii în cor,
Până când celebrul Cârstea, pe
care îl venerez,
Mi-a spus: „Ai apendicită”, vino
să te operez.

Au trecut câteva ore până ce m-a puricat;
Apendicul era putred și ascuns după ficat,
Iar flegmonul ce strânsese săngele bolnav, impur,
S-a spart, împroscând pe medic și-asistență din jur.

Viața mea după aceea nu a fost cu mult mai roză:
Trei zile-n reanimare am fost hrănit cu glucoză,
Îndopat cu droguri, hapuri care pătrundea în vene
În lupta cu inamicul expulzat prin două drene.

Când l-am revăzut pe doctor, i-am spus: „Bună dimineață”,
Și i-am mulțumit din suflet pentru că-mi salvase viața.
„Nu te osteni degeaba și nu-mi mulțumi copile,
Tu puteai să mori, dar iată ai avut precum vezi, zile”!

Două luni dură calvarul, mai puțin nu se putea,
Zi de zi venea la mine Nety și mă îngrijea,
Cu mânuștele-i de aur părea foarte hotărâtă,
Să mă scape de durere și de rana cea urâtă.

Apoi alte luni de zile anevoie au trecut
Și cu multă insistență, forțele s-au refăcut;
-Mulțumescu-ți Tie Doamne c-am trecut totul cu bine
Și soției de asemenei c-a avut grija de mine.

GRATITUDINE

La patruzeci și nouă de ani eram să mor
Deși cu-această moarte rămân mereu dator,
Nu mă grăbesc Părinte să plec dintre cei vii,
Ca viața nu-i în lume nimic mai bun, tu știi!

Muream mult prea devreme, că viața e un risc,
Eram la acea vîrstă când încă urci spre pisc,
Și când, din tot ce-o viață întreagă ai visat,
Până la punctul critic puțin ai realizat.

Copiii aveau pene, dar încă prea mult puf,
O spun cu-nduoșare și cu destul năduf;
Băteau aşa din aripi, să-i vadă lumea doar,
Dar practic cum să zboare nu prea aveau habar.

Gândesc Slăvite Doamne, că-n viață mai lăsat
Să sufăr, -am păcate-, până devin curat,
Și se mai înțelege: măretul gest ceresc
Îmi lasă toată grijă vlăstarelor ce cresc.

Îți mulțumesc Părinte, ai fost mărinimos
Că m-ai lăsat în viață, la fel de virtuos.
Voi căuta copii să-i apăr și să-i cresc,
Spre-a fi mândru de mine, dar și de ei, firesc.

Și iarăși Prea Slăvite, din nou îți
mulțumesc,
Pentru răgazul care mi-l dai să-l
folosesc,
Răstimp, orândui-voi pe toate
cum se face
Să pot pleca spre tine în liniște și
pace.
TEODOR DOBRE

PROVOCĂRI

Caut în mine geniul pentru-al
sfida să lupte,
Cobor și urc: Sunt creste și
adâncimi abrupte;
Dorind ce nu există sau stă bine
ascuns
Încerc să intru unde puțini au
mai pătruns.

Pășesc! Se vede raiul! Grădini și
flori, palate...
Și-n fiecare curte doar zâne
fermecate;
Prin mii de uși deschise,
împărăteasa minte,
Covoare-mi desfășoară, să
merg, tot înainte.

Mă-mbie și atrage; seducția-i
imensă:
N-am mai avut în viață aşa o
recompensă!
Nimic din ce există pe-acest
tărâm divin
Nu are-asemănare, nu pot să îmi
revin...

Surpriza e imensă, povestea-i
minunată
Că nu doresc sfârșitul să-l aflu
niciodată...

Pe veci doresc nectarul acestei
stări să-l sorb
În care tot extazul mă face surd
și orb.

Există o fărâmă de geniu-n
fiecare
Și-o nedefinită eternă provocare
Ce fuzionând, în mugur sunt
gata să-ncolțească,
Spre-a ridica în slavă ființa
omenească.

Condiția -de geniu înmugurit- va
crește,
Numai atunci când soarta perfidă
îl silește
Și-l scoate gol afară, în ploaie și
furtună,
Ca fulgerul și biciul, să-l bată
împreună.

Atunci prin mii de muguri, ca pe
tulpini de pom,
Răsar și cresc lăstare din
anonimul om;
Noi arbori ce coroana bogată și-
o dezvoltă
Crescuți până la ceruri susțin
întreaga boltă.

TEODOR DOBRE

CATRENE... LUI ION...

I
Lui Ioan de aur gură
Acest catren îi închin:
Știi să faci scumpe vecin
Din nimic literatură.

II

Deși mulți fac tevatură
Pe nici unul nu-l susțin:
Poți să fii de aur gură,
Bun de gură, sau di...vin.